

opusdei.org

Nedeľa 32. týždňa v Cezročnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu 32.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus B). Navrhované témy
sú: chudobná vdova a jej obeta
v chráme; dávanie „všetkého, čo
mala na živobytie“; dávať sa bez
vypočítavosti Bohu a druhým.

10.11.2024

V DNEŠNOM EVANJELIU vidíme
Ježiša pri pokladnici Jeruzalemského
chrámu. Bol to priestor, kde sa

uchovávali cennosti, peňažné dary obetované veriacimi, a nazýval sa gréckym slovom, ktoré znamená „pokladnica pokladov“. Bolo tu trinásť truhlíc na almužny, ktoré sa nachádzali v širokom priestore, cez ktorý prechádzali pútnici pri vstupe.

Ježiš tam stojí a pozoruje ľudí, ktorí do nich sypú svoje peniaze. „Viacerí boháči hádzali mnoho“ (Mk 12, 41), hovorí svätý Marek. Pánovu pozornosť však neupútajú tieto veľké almužny, ale dve drobné mince, ktoré obetovala chudobná vdova. Pre ľudské oči je jej dar možno nepodstatný, ale nie v očiach Pána. Keď Ježiš vidí túto scénu, okamžite si k sebe zavolá učeníkov a povie im: „Veru, hovorím vám: Táto chudobná vdova vhodila viac ako všetci, čo hádzali do pokladnice. Lebo všetci dávali zo svojho nadbytku, ale ona pri svojej chudobe dala všetko, čo mala, celé svoje živobytie“ (Mk 12, 43-44).

Znovu sa zamýšľame nad Pánovou záľubou, mnohokrát prítomnou vo Svätom písme, v chudobných a zraniteľných: vdovách, sirotách, cudzincoch.... Pripomíname si tiež, že pre to, aby sme sa páčili Bohu, je skôr ako konať veľké skutky dôležité byť pokorný a štedrý. Vdova „pre svoju veľkú chudobu mohla obetovať len jednu mincu pre chrám a druhú si ponechať. Ona však nechce ísť k Bohu ani na pol cesty: zbavuje sa všetkého. Vo svojej chudobe pochopila, že keď má Boha, má všetko; cíti sa ním úplne milovaná a ona ho zasa úplne miluje“[\[1\]](#), diskkrétne mu dáva to málo, čo má.

TO, ČO ŽENA obetovala v chráme, bolo „všetko, čo mala“ (Mk 12, 44). Nepoznáme príbeh tejto ženy: ako sa stala vdovou, kedy ovdovela, čo robila, aby vyžila... Možno išla do

chrámu na púť a cestou spotrebovala takmer všetky svoje skromné prostriedky. Ale keď už tam bola, nechcela sa uskromniť so svojou obetou a dala do Božích rúk, čo mala: všetko. Práve to si Ježiš, schopný čítať v jej srdci, cení: že okrem toho, že niečo dáva, dáva aj seba, dôveruje tomu, čo Pán urobí s jej životom.

Na rozdiel od vdovy nám evanjelista hovorí, že „viacerí boháči hádzali mnoho“ (Mk 12, 41). Tieto slová nám umožňujú predstaviť si istú márnivú okázalosť, ktorá mohla byť spojená s týmto spôsobom dávania almužny. Tento úryvok však o tom priamo nehovorí. Najdôležitejší rozdiel oproti vdove spočíva na hlbšej úrovni, vo vnútri duše, v tom, čo Biblia nazýva srdcom: v tom skrytom centre človeka, v mieste rozhodnutia a pravdy, ktoré môže preskúmať iba Boží Duch[2].

Chudobná vdova vo svojom srdci žije úplným odovzdaním sa Bohu. Je to jej duchovná bohoslužba; tým, že dáva svoje dve drobné mince, prináša seba samu „ako živú, svätú a Bohu milú obeť“ (Rim 12, 1). Na druhej strane bohatí, ktorí nežijú s takýmto postojom, sa uspokojia s tým, že dajú Pánovi len časť toho, čím sú alebo čo majú: v tomto prípade peniaze; ale môže to byť aj čas strávený dobrou činnosťou, dôsledné dodržiavanie prikázaní, dokonca modlitby a obety... Ježiš však chce to, čo dala tá žena: „Všetko, čo mala na živobytie“ (Mk 12, 44). Pán vie, že naše plné šťastie nespočíva v tom, že si necháme pár mincí pre seba, ale v tom, že všetko dáme Bohu, aby sme od neho všetko dostali.

VO SVÄTOM PÍSME čítame príbeh inej vdovy, ktorá sa narodila takmer

deväť storočí predtým v Sarepte, libanonskom meste medzi Týrom a Sidonom. Bolo to v čase sucha a hladu, keď do toho mesta prišiel prorok Eliáš. Prišiel z púšte, ale Boh ho uistil, že mu potravu poskytne žena, a konkrétne vdova. Eliáš poslúchol, a keď prišiel, našiel to, čo očakával: v ťažkom čase pre všetkých bola vdova so synom bez otca prvá, ktorá nezostala takmer bez ničoho. Mala len trochu múky a oleja, z ktorých chcela pripraviť trochu chleba pre seba a svojho syna, hoci vedela, že to môže len nakrátko oddialiť okamih jej smrti. Eliáš ju teda požiadal o niečo neslýchané: aby sa s ním podelila o svoje skromné zásoby, a v Pánovom mene jej slúbil, že „nádoba s múkou sa nevyprázdni a panva s olejom nevyschne“ (1Kr 17, 14). Vdova spozná, že je to Boží muž, a dôveruje jeho slovu.

Tento starozákonný príbeh k nám hovorí o viere a veľkorysej solidarite: pomáha nám vidieť, v čom spočíva možnosť deliť sa o svoj život s druhými, bez vypočítavosti a s plodnosťou. „Možno, že ešte včera si bol jednou z tých osôb zatrpknutých vo svojich plánoch, sklamaných vo svojich ľudských ambíciách. Dnes, odkedy On vstúpil do tvojho života — ďakujem ti, Bože môj! — sa smeješ a spievaš; a prinášaš úsmev, Lásku a šťastie všade, kam prídeš“[3].

Môžeme prosiť Máriu, aby nám pomáhala čoraz viac dôverovať Bohu v rôznych okolnostiach nášho života, a to aj vtedy, keď cítime Božie volanie urobiť nový krok vpred v našej oddanosti jemu, ktorá má často podobu rozhodnejšieho darovania sa iným. „Musíme žiť s oddanosťou, úplne,“ povedal svätý Josemaría, „milovať nášho Pána zo všetkých síl a vedieť, že v našej úlohe nebudú chýbať obeť a ťažkosť. Uistujem vás však, že ak budeme žiť týmto

spôsobom, budeme veľmi šťastní: šťastní, že žijeme z Boha a pre Boha“[4].

[1] František, *Anjel Pána*, 8-XI-2015.

[2] Porov. *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 2563.

[3] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 81.

[4] Svätý Josemaría, citované v Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría Escrivá*, Rialp, Madrid 2000, s. 83.
